

HET ATELAANTJE

Het Atelaantje is een bijzonder straatje. Een vergeten hoekje tussen de haven en de rest van Walonde.

‘Daar is het!’ Petunia wijst tussen de harde regendruppels door naar het hoge, smalle huis met de zeegroene deur. Het staat als laatste in een rijtje merkwaardige huizen. Als ik ernaartoe loop, ruik ik een vreemde geur van zilte zee-lucht en versgebakken appeltaart.

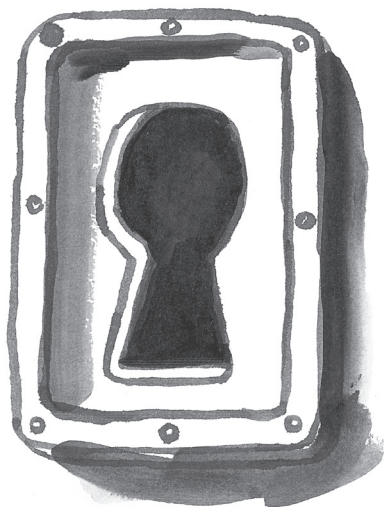
‘Is dit het?’ vraag ik hardop. Ik hou mijn handen boven mijn ogen tegen de regendruppels. Het huis heeft kleine ramen die wegvallen in grijze, verweerde muren. De verf bladdert van de kozijnen. Het past totaal niet bij het mooie, witte hekje dat voor alle huizen in het laantje doorloopt.

Petunia komt naast me staan. Vanuit mijn ooghoeken zie ik hoe ze een angstige blik op het huis werpt. Dan zegt ze: ‘Met een likje verf en een emmer sop is dit vast een prima huis voor een jongen van elf.’ Ze lacht erbij, maar haar ogen doen niet mee.

Ik zet een stapje naar achteren om het huis beter te kunnen zien. Wanneer ik helemaal naar boven kijk, zie ik dat het huis bijna geen dak meer heeft. Zelfs een stuk van de

voorgevel is er niet meer. Alsof een enorme reus een flinke hap van het huis heeft genomen. Moet ik hier gaan wonen? De angst heeft niet veel tijd om me bij mijn keel te grijpen. Nog voor ik het trapje naar de voordeur op wil lopen, is Petunia mij al voor. Onhandig maar vlug loopt ze de drie treden voor het huis op.

Terwijl Petunia met het slot van de voordeur worstelt, denk ik aan mijn zolderkamertje.

DE DAG DAT IK EEN HUIS KREEG

Toen ik vier jaar oud was, hebben mijn ouders mij achtergelaten bij Het Nestje. Een pleegzorghuis. Zo'n huis waar aardige mensen naartoe gaan om tijdelijke ouders te worden van achtergelaten kinderen. Petunia Roosblad is er de baas.

Omdat er voor mij geen gezin beschikbaar was, gaf Petunia mij het bovenste kamertje. Een kleine kamer met een wastafel, een oude kledingkast en een bed met een matras waarvan de veren in je rug prikten. Het rook er muf en op de muren zaten nog restanten van wat ooit een mooi bloemetjesbehang was. Er was maar één ding fijn aan dat kamertje: het ronde raampje dat uitkeek op een grote meubelzaak. In het weekend gaan daar altijd gezinnen naartoe. Vaders, moeders, broertjes, zusjes. Alles wat ik niet heb. Ik kon daar urenlang naar kijken.

Maar een paar dagen geleden veranderde mijn leven ineens compleet. Op een druilerige maandagochtend drukte Petunia een envelop in mijn handen.

‘Morris, er is een brief voor je gekomen.’ Zelfs Petunia keek er verbaasd bij. Ik krijg nooit post.

'Beste Morris Benjamin van Dagedoun,' begon de brief. Wanneer ze al je namen gebruiken in een brief, dan weet je dat het iets speciaals is. De brief stond vol moeilijke woorden. Er zat niet eens een plaatje bij. Wat er wel in stond, was dat ik een huis geërfd had. Hier, in Walonde! Van mijn oud-tante Melia. Blijkbaar wilden mijn ouders het niet hebben en is het huis nu voor mij. En dat vond Petunia, geloof ik, ook wel een geluk. Ik denk dat ze er nooit voor gekozen heeft om mij in huis te nemen. Maar ze moest wel.

'Joe, kom je nog naar binnen?' De stem van Petunia haalt me uit mijn gedachten. Met een bonzend hart loop ik het huis binnen.

Daar staan we dan. Het water loopt langs mijn regenjas, zo mijn regenlaarzen in. Maar ik voel het niet. Ontelbare gedachten draaien rond in mijn hoofd tot ze brandend een plekje achter mijn ogen vinden. Het ruikt hier muffig, naar jaren zonder mensen. Het maakt me misselijk. Ademen, denk ik. Ademen! Ik vul mijn longen met een flinke teug lucht en adem net zo lang uit tot mijn schouders zakken en ik mijn natte voeten in mijn regenlaarzen weer voel.

Petunia loopt druk door het huis. Als ze de gordijnen voor de ramen wegschuift, zie ik de stofdeeltjes door de kamer vliegen als vuurvliegjes die eindelijk weer op reis mogen. Dan kijkt ze de ruimte rond. 'O god,' mompelt ze zachtjes.

Met rappe passen loopt ze naar me toe en kijkt me verward aan. Ze strijkt een keer door mijn lange, blonde haren

en pakt me stevig beet bij de kraag van mijn blauwe jas, waardoor mijn voeten wat van de grond komen. Onverwacht geeft ze me een vlugge zoen op mijn wang.

‘Nou, jongen,’ zegt ze. ‘Morgen kom ik terug om hier de boel eens flink te schrobben.’ En zo vlug als ze me dit huis in sleurde, zo vlug verdwijnt ze achter die zeegroene deur. Met een klap valt de deur dicht. Het enige wat ik nog hoor, is het tikken van de regen op de ramen.

DE MAGERE JONGENS

En één minuut, tien minuten. Geen idee hoelang ik hier al sta wanneer de zon doorbreekt en voorzichtig naar binnen schijnt. Door het vuile raam zie ik de donkere regenwolken in de verte nog. En ook de wind lijkt zijn weg terug naar de zee gevonden te hebben. Hun speelkwartier is over. Ik hang mijn regenjas over een van de stoelen en schuif mijn rugzak in een stoffige hoek. Ik moet hier weg, denk ik. Ik kan hier toch niet alleen blijven? Met het gevoel dat er honderd ogen in mijn rug prikken, loop ik naar de voordeur. Buiten, op het trapje, haal ik diep adem en kijk ik om me heen.

Pal voor het huis ligt een enorme berg met zand. En dan bedoel ik echt enorm. Ik denk dat de berg wel tot het bovenste raampje van het huis komt. Op de top wappert een rode vlag rustig in de achtergebleven wind. Tsjonge! Dat die berg me niet eerder is opgevallen. Nieuwsgierig loop ik erheen. Het trapje af, over de kiezelstenen van het weggetje voor mijn huis, over het dorre stukje grasveld, tot mijn regenlaarzen het zand raken. Dan hoor ik stemmen.

‘Ik zag hem als eerste!’

‘Nietes! Ik zeg hem eerder.’
‘Nou en, ik ben toch het
snelste bij hem.’

‘Echt niet! Ik ben sneller!’
Plotseling vliegen twee
identieke jongens de
zandberg af, regelrecht
naar mij. ‘Eerste!’ roept
de linkerjongen.

De tweede jongen, die
net een seconde later bij
me was, kijkt de eerste
jongen kwaad aan. ‘Nou
en!’ roept hij. ‘Ik ben twaalf
minuten eerder geboren dus ik ben altijd de snelste.’ De
jongens kijken elkaar nog even geïrriteerd aan voor ze hun
hoofd naar mij draaien.

Ik bekijk hen vluchtig. Ze zijn mager en hebben iets te
grote kleren aan. Hun blauwe joggingpakken hangen ruim
om hun lichaam heen. Ze hebben allebei een gezicht vol
sproeten en hun ogen staan net iets te ver uit elkaar.

‘Hoi,’ zegt de linkerjongen. ‘Ik ben Roef, en ik was hier als
eerste. Dat had je wel gezien, toch?’ zegt hij. ‘En dit is mijn
broer.’

De rechterjongen port Roef in zijn zij en gaat met een gro-
te stap voor zijn broer staan. Hij steekt zijn hand naar me
uit. ‘Ik ben Flik.’

‘Hoi,’ zeg ik. ‘Morris.’ En ik schud zijn hand.

Flik kijkt me aarzelend aan. ‘Nee, ik heet Flik, dat zei ik je toch net. Niet Morris.’

Roef begint te lachen. ‘Nee dommerd, h^j heet Morris. Nou, zo zie je maar weer wie hier het beste stel hersens heeft. Waar kom jij vandaan?’ vraagt hij nieuwsgierig. ‘Ik heb jou hier nog niet eerder gezien. Wacht even, jij komt toch niet uit dat eerste huis op de hoek van het Atelaantje?’ Roef wijst naar het eerste huis in de rij. En voor ik het doorheb, knijpt hij in mijn arm.

‘Au,’ roep ik verschrikt.

‘O, gelukkig,’ zegt Roef. ‘Jij bent echt.’

Ik snap er niks van. Ongemakkelijk kijk ik naar mijn regenlaarzen. Voor de zandberg ligt een modderpoel en mijn laarzen zakken erin weg. ‘Ik woon op de andere hoek,’ zeg ik voorzichtig. ‘Daar, in dat huis zonder dak.’

‘Dat meen je niet!’ roept Flik hardop. ‘Als het regent, word je dan nat als je binnen staat? Dat heb ik me nou altijd afgevraagd.’

‘Geen idee,’ zeg ik. ‘Ik ben er pas net.’

‘Nou, dan loop ik wel even met je mee om te kijken,’ zegt Flik. Hij klinkt opgewonden, alsof hij nu eindelijk de kans heeft om een antwoord te vinden op zijn vraag. Flik zet al een paar snelle passen naar het huis. Wanneer hij ziet dat ik blijf staan, komt hij vragend teruglopen.

‘Mag het soms niet van je ouders? Ik zal mijn schoenen uitdoen als ik binnenkom.’

‘Ouders,’ herhaal ik zachtjes. ‘Ik loop wel met je mee.’

Terwijl we naar het huis lopen, denk ik aan mijn vader en moeder. Ik heb ze al jaren niet meer gezien. Lang hoopte ik dat ze me kwamen halen in het pleegzorghuis. Tenminste, die eerste jaren. Ze hadden het beloofd. Het zou maar voor even zijn. Maar even duurt inmiddels al wel heel erg lang. Ik ben zo in gedachten verzonken dat ik struikel, en ik val hard op de grond. Ik voel mijn knie branden en mijn handpalmen doen zeer door de kiezelstenen.

‘Oeh, die ging hard,’ roept Roef, die me inmiddels ingehaald heeft. ‘Gaat het?’

Ik kijk naar mijn handen en ineens wordt het me allemaal te veel. ‘Ja, hoor.’ Ik sta op, veeg mijn handen af aan mijn broek en met grote passen loop ik het trapje op naar de zee-groene deur. Roef en Flik lopen vlak achter me.

Bij de voordeur draai ik me om en kijk ik hen aan. ‘Weet je, ik denk dat ik even alleen wil zijn.’ Ik ren naar binnen en sluit snel de deur voor hun neus.

OVER WARME APPELTAART EN DE TRAP NAAR BOVEN

Er wordt op de voordeur gebonsd. Dat is vast de tweeling. Ik heb geen zin om open te doen, maar ze zijn de enigen die ik hier ken. Dus ik kan ze maar beter te vriend houden. Ik zucht een keer diep, veeg de tranen van mijn wangen en open de deur.

‘Och, kijk nou toch, een jongen!’ roept een enthousiaste stem. ‘Eindelijk burenen,’ klinkt het nog enthousiaster. De geur van appeltaart dringt mijn neus binnen en ik voel me meteen iets beter.

‘O, ik vergeet me helemaal voor te stellen.’ De dame voor me probeert een hand naar me uit te steken, wat bijna onmogelijk is door de enorme appeltaart die ze vasthoudt. ‘Nou, eerst maar even deze dan,’ zegt ze terwijl ze de taart aangeeft. Hij voelt nog warm en ligt op een prachtig gehaakte doek. Ik breng de taart wat dichterbij mijn neus. Het liefst wil ik me er helemaal in verstoppen, maar de vrouw trekt hem weer uit mijn handen. ‘Kom maar, jongen, ik zal hem hier voor je neerzetten.’ Met een soepele beweging zet ze de taart op een kistje dat

vlak naast de voordeur op de grond staat. Ze pakt mijn hand vast en schudt hem flink op en neer. 'Ik ben Mylene Oogappel,' zegt ze. 'En wat ben ik toch blij om je te zien, jongen!'

'Hoi,' zeg ik. 'Morris... Morris van Dagedauw.'

Achter de vrouw komt nu ook een man tevoorschijn. Een lange, slanke man met een rond brilletje en een keurig opgekrulde snor. Zo'n dunne waarbij het lijkt alsof hij er de hele dag met zijn vingers aan draait. In zijn handen heeft hij een bosje met prachtige bloemen. Ik geloof dat ik nog nooit zulke mooie bloemen heb gezien.

'En dit is Theodore.' Mylene Oogappel kijkt haar man zwijmelend aan en duwt hem in mijn richting. 'Mijn man heeft zijn mooiste bloemen voor jullie uitgezocht, een welkomstboeket.' Terwijl ze de bloemen van Theodore overneemt, snuift ze even in zijn nek. Wat doet ze raar.

'Zijn je ouders er ook, jongen?' vraagt mevrouw Oogappel dan, terwijl ze over mijn schouder het huis in kijkt.

'Uh, nee,' stamel ik. 'Of ik bedoel, nu niet. Maar morgen is mevrouw Roosblad er,' zeg ik dan wat zelfverzekerder.

De twee kijken me vragend aan en er valt een ongemakkelijke stilte.

'Nou, het zijn onze zaken ook niet, toch Theodore?' zegt mevrouw Oogappel tegen haar man. Maar die luistert allang niet meer en heeft zich alweer half omgedraaid naar zijn eigen huis. Mevrouw Oogappel drukt de bloemen met een vriendelijke glimlach in mijn hand. Ze vertelt me nog iets over het schuin afsnijden van de bloemen. Huh? Wat zonde

om de bloemen van de stelen te snijden, denk ik. De man en de vrouw verdwijnen het Atelaantje weer in.

Weer sta ik alleen in het huis. De geur van de appeltaart verzacht het branderige gevoel achter mijn ogen een beetje. Ik heb trek gekregen en kijk de stoffige ruimte rond. Er zal hier vast iets liggen om die taart mee aan te snijden, in de keuken misschien? Maar ik aarzel om op verkenning te gaan in dit onbekende huis. Nog nooit heb ik zo verlangd naar mijn zolderkamertje in het pleegzorghuis. Ik vraag me af wat Petunia nu aan het doen is. Zou ze me missen? Of is mijn kamertje alweer weggegeven aan een ander pleegkind? Heeft ze me vervangen, als oude schoenen die niet meer passen?

Schoenen. Ik kijk omlaag naar mijn regenlaarzen die onder de modder zitten.

‘Vuile regenlaarzen horen onder de kapstok!’ hoor ik Petunia in mijn hoofd zeggen. Ik trek de laarzen uit, zet ze bij de voordeur en pak de taart van het kistje, als ik gefluister hoor.

Even sta ik stil, doodstil. Ik kan niet verstaan wat er gezegd wordt. Het is een taal die in woorden niet te vertellen lijkt. Alsof je de woorden vóél in plaats van dat je ze kunt uitspreken. Snel kijk ik achterom. Helemaal aan het einde van de gang zie ik een steile trap naar boven, die in het donker verdwijnt. Komt het gefluister daarvandaan? Weer klimt het akelige gevoel via mijn rug omhoog. Ik kijk van mijn blote voeten naar mijn laarzen en weer terug. Ik krom mijn

tenen en voel de houten vloer onder mijn voeten. Zo snel als ik kan loop ik, zonder regenlaarzen en zonder achterom te kijken, met de taart in mijn handen weer naar buiten. Daar sta ik dan, alleen, bij dit rare huis. Dit huis dat mijn hoofd overhoop lijkt te halen.

‘Watje,’ zeg ik hardop tegen mezelf.

Ik kijk naar de taart. Die krijg ik nooit in mijn eentje op. En ik heb toch geen mes om hem aan te snijden. Dan denk ik aan de tweeling. Voorzichtig loop ik met de taart naar de grote zandhoop voor de deur, waar ik Roef en Flik heb leren kennen. Misschien zijn ze er nog. Het trapje af, over de kiezelstenen van het weggetje voor mijn huis, over het dorre stukje grasveld tot mijn blote voeten het zand raken.

‘Flik, Roef!’ roep ik omhoog richting de vlag.

Ze willen vast niet meer met me praten. Ik geloof dat het niet handig was om de deur zo voor hun neus dicht te gooien. Maar dan zie ik boven op de berg twee hoofden tevoorschijn komen. Ze kijken me verontwaardigd aan, duidelijk niet van plan om nog om naar me toe te komen. Dan zien ze de appeltaart in mijn handen.

‘Die taart, hè, is dat een taart van mevrouw Oogappel?’ roept Roef.

‘Ja!’ roep ik. ‘Net gekregen.’

Nog geen tien tellen later staat de tweeling voor me. Ze hoppen enthousiast van hun ene been op hun andere. Bijna op hetzelfde tempo. ‘O, dat is de allerbeste taart van de hele wereld!’ roept Flik. ‘Die ga je toch niet alleen opeten, hè?’

FORT WILLEMANS EN KAATJE

Voorzichtig loop ik met de taart in mijn handen de zandberg op. Zweetdruppeltjes kriebelen op mijn voorhoofd, terwijl Roef en Flik behendig de zandberg op rennen.

‘Niet laten vallen, niet laten vallen,’ mompel ik tegen mezelf. Ik kijk goed naar waar ik mijn voeten neerzet. Die taart is mijn enige redmiddel om de tweeling te vriend te houden.

Zonder te vallen bereik ik de top. Trots hou ik de taart omhoog alsof ik zojuist de eerste prijs heb ontvangen. Roef en Flik klappen en juichen me toe. Even vergeet ik het huis en het vreemde gefluister achter de deur.

‘TAART, TAART, TAART, TAART,’ roepen Roef en Flik. Ze pakken de taart uit mijn handen en snuiven de geur van de appeltaart op.

‘Oooooo,’ zegt Roef wanneer de geur zijn neus binnendringt. Gevolgd door een ‘Aaaaa’ van Flik.

Ik kijk om me heen. Van onder aan de berg zag ik alleen de rode vlag wapperen. Maar hier, onder die vlag, is een groot fort. Een diepe kuil, midden in de zandberg. Ik zie hoe er in het midden met opgestapelde stenen een rondje is gemaakt

voor een groot kampvuur. Ook zie ik een dikke boomstam, een halfgare blauwe stoel en iets wat ooit een strandstoel is geweest. Van de ene kant naar de andere is een lang touw gespannen met allemaal lapjes stof eraan. En aan de rand van de kuil staat een aantal pallets op zijn kant, waar potjes, pannen en een stapel dekens op liggen.

Roef en Flik volgen mijn blik. 'Welkom in Fort Willemans,' zeggen ze met een brede grijns.

'Willemans?' herhaal ik lachend.

'Ja, van Willem en Ans, snap je?' zegt Flik.

'Onze ouders,' vult Roef hem aan.

Bij het horen van het woord 'ouders' voelt het alsof ik hard in mijn buik geschopt word.

'Kom mee!' Roef wenkt me mee naar een houten trapje bij de rand van de kuil. Flik staat al ongeduldig te wachten terwijl Roef de taart naar beneden laat zakken. Voorzichtig klim ik het trapje af, de kuil in.

Ik ga op de dikke boomstam bij de vuurplaats zitten. Roef maakt vuur en Flik verdeelt de taart in stukken, en dan hoor ik plotseling een stem.

